

“Mai no estimaràs prou”

Els veritables obstacles que et separen de Crist —la supèrbia, la sensualitat...—, se superen amb oració i penitència. I resar i mortificar-se també és ocupar-se dels altres i oblidar-se d'un mateix. Si vius així, veuràs com et desapareixen la major part dels contratemps. (Via Crucis, Estació X. n. 4)

23 de novembre

Parles i no t'escolten. i si t'escolten, no t'entenen. Ets un incomprès! ...

D'acord. De totes maneres, perquè la teva creu tingui tot el relleu de la Creu de Crist, cal que ara treballis així, sense que et tinguin en compte. D'altres t'entendran. (Via Crucis, Estació III. n. 4).

¡Quants n'hi ha que, amb la supèrbia i la imaginació, es fiquen en uns calvaris que no són de Crist!

La Creu que has de portar és divina. No en vulguis dur cap d'humana. Si mai queies en aquest parany, rectifica de seguida: et bastarà pensar que Ell ha patit infinitament més per amor nostre. (Via Crucis, Estació V. n. 5).

Per molt que estimis, mai no estimaràs prou.

El cor humà té un coeficient de dilatació enorme. Quan estima, s'eixampla en un crescendo d'afecte que supera totes les barreres.

Si estimes el Senyor, no hi haurà criatura que no trobi lloc en el teu cor. (Via Crucis, Estació VIII. n. 5).

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/dailytext/mai-no-estimaras-prou/> (21/03/2026)